De Kersenvla

STEF LERNOUS /
ABATTOIR FERMÉ

Fletse theatertaart

Johan Thielemans
Gezien op 10 oktober 2020

‘De kersenvla’, een stuk van Stef Lernous voor ‘Abattoir Fermé’ verwijst naar ‘De kersentuin’ van Tsjechov. Maar iets over de Russische schrijver zeggen, doet deze absurde komedie niet. Het gaat zo: Een stel mensen komt samen om te repeteren. Dat schiet niet op. Ze vullen de tijd dan maar met gekkigheid. Dat levert invallen op die samen nauwelijks iets betekenen. Gelukkig verdedigen enkele keigoede acteurs dit stuk. Maar het blijft veel geblaat en weinig wol. Hoe lang blijft een ploeg geestig als ze van de eerste repliek aangeeft dat het hier allemaal geestig is. Een voorstelling als een kleurige ballon die langzaam leeg loopt.

10 OKTOBER 2020

Als je op de flyer afgaat oogt het uitgangspunt van deze ‘Kersenvla’ belovend. De woordspeling *kersenvla - kersentuin* lijkt een goede start voor een verzonnen verhaal over Danny, de gefrustreerde halfbroer van Anton Tsjechov. Ook Danny wil erkenning als schrijver. Hij staat voor de première van een nieuw meesterwerk : ‘De Kersenvla’. Die taart zal bij Abattoir Fermé een belangrijke rol spelen: wat stoeien met etenswaar behoort al lang tot het handelsmerk van Stef Lernous en zijn kompanen.

We zijn op een Russisch landgoed waar de repetities plaats zullen vinden. Nemen deel: een regisseur (Kirsten Pieters), een gevierde ballerina (Ellen Sterckx ,die hier stage loopt) , een Nederlandse acteur (Chiel van Berkel), een grande dame van het Russisch theater (Tine Van den Wyngaert) en de schrijver (Louis van der Waal).

Tot een repetitie komt het niet. Lernous komt uit bij een dolle komedie in het theatermilieu. Hij kon dan ook wat ironisch over theater doen. Een acteur die zichzelf moet zijn, is een aanfluiting, zegt Tine Van den Wyngaert, als lid van een theatergroep die zich zo graag verkleedt en schminkt. Het is één van teksten die

een beetje blijven hangen in deze theaterbrei. Lernous dient hier een ratatouille op die alle kanten op kan en telkens doet alsof het allemaal erg geestig is.

Een uitstekende acteur zoals Louis van der Waal voert een aantal slapstick nummers op die vooral slap zijn. Chiel van Berkel smeekt om vrijkaarten of om een beter contract en zet met panache zijn komisch talent in. Hij zorgt op die manier voor enkele van de betere momenten. Tine Van den Wyngaert als steractrice geraakt niet verder dan beweren dat ze een steractrice is. Gelukkig draagt ze een aantal poëtische teksten voortreffelijk voor. Kirsten Pieters speelt *over the top*, en scheert op die manier langs irritant amateurstoneel. Als regisseur bestaat ze niet, ze is eerder een drukdoende paljas. En dan is er nog Ellen Sterckx. Zij loopt hier stage en daarmee is alles gezegd. Hopelijk vond ze het een leerrijke ervaring.

Blijft natuurlijk de waaromvraag over. Wat wilde Stef Lernous vertellen? Waarover moet dit gaan? Iets ironisch over Tsjechov? Neen, dat is het niet. Een stelling over theaterspelen vandaag? Neen, dat is het niet. Is het een politiek statement omdat ze even over de Russische revolutie spreken? Heel zeker neen, en een wat hijgerige poging om enige ernst te suggereren. Het presenteren van een absurde komedie? Misschien hier een ja, maar dan is deze *Kersenvla* een uit de hand gelopen project. Het puilt uit van de ideetjes en de invalletjes en mondt tenslotte uit in een te lange voorstelling, meanderend en zonder focus.

Ja, ik kan het niet verzwijgen, maar een rood potlood bestaat. Ik heb hier weinig theatervoedsel gekregen, maar heb nu een razende zin in kersenvla van bij mijn goede bakker.